

SCRISUL banăţean

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ A UNIUNII JURNALIȘTILOR DIN BANATUL ISTORIC

DIRECTOR: VASILE TODI

SERIE NOUĂ - ANUL V NR. 1 (17) 2016

Cornel UNGUREANU

Cum se trece într-o altă lume

Marian ODANGIU

Utopii tandre

Viorel ROMAN

Românii își fură singuri căciula

Nicolae SÂRBU

Cărămida superlativelor

Vasile Todi de vorbă cu...

Cezara DAFINESCU

Diana MIHAI

Gândurile cetății și cetatea din gânduri

Irina PERJU

Debut

Luca CIPOLLA

Poezii

Silvia FECHETE

Scrisoare către cineva drag!

Horățiu ARDELEAN

Poeme

Eugen SIMION

Cei zece magnifici

Hristu CÂNDROVEANU

Un tratat poetic al neliniștii

Bijuterii lirice

Serghei ESENIN

Ah, voi, sănii!

Ah, voi, sănii sănii! Și voi cai, voi cai!
Numai dracul v-a scornit, mișelul!
Peste stepă-n goană cu alai,
Râde pân' la lacrimi clopoțelul.

Pretutindeni, prin pustiuri reci,
Lună nu-i, nici glas de câini, nici ceață.
Încă n-am îmbătrânit pe veci,
Hai, dă-ți suflet, viața mea-ndrăzneată!

Cântă-n spargul nopții, vizitiu,

Te-nsoțesc, de vrei, dar cu tristețe,
Despre ochii vineți care-i știu,
Și despre voioasa-mi tinerețe.

Pălăria mi-o pleoșteam ades,
Puneam calul între hlube late,
M-așezam pe-un braț de fân ales
Și pe urmă, ține-te, măi frate!

Cum mă mai împăunam, zburând!
Și-n tăcerea nopților stufoase,

Gureșa-mi harmonică oricând
Sucea capul fetelor frumoase.

...Totu-i dus. Fugarul a pierit.
S-a schimbat și părul meu și pasul.
De prea mult vioi pălăvrăgit
Și-a pierdut harmonica mea glasul.

Sufletul mi-i totuși plin de rost,
Gerul și zăpada-mi saltă țelul,
Fiindcă peste toate câte-au fost,
Râde pân' la lacrimi clopoțelul.

traducere de George Lesnea

Decembrie 1988. Nu ştiu dacă Iosif m-a rugat să scriu despre film, dacă el ajunsese, mai repede decât ceilalți, la idea că un supliment al revistei *Orizont* cu pagini despre film ar aduna cititori plătitori mai mulți. Uniunea scriitorilor, Comitetul judeţean de cultură au primit dispoziție să nu ne mai plătească dacă nu aducem bani. *Orizont* era o revistă din provincie care era protejată de provincie fiindcă nu părea că, la distanță de Centru, ar putea face rău regimului. Dar regulile

jocului trebuiau respectate și de ea. Trebuia să ne câștigăm banii fiindcă în lumea noastră socialistă s-a încheiat timpul binefacerilor, al pomanagiilor. Era momentul să devenim rentabili. Vom deveni rentabili dacă publicăm suplimente ale revistei care să aducă bani. Așa că Iosif a spus: ai copiat pe video filme de la iugoslavi, ai acasă o videotecă pe care o poți exploata cum se cuvine, fă un serial despre film. Și o să ne umplem de bani.

Cum televiziunea românească transmitea doar emisiuni prezidențiale, Timișoara se uita doar la posturile de televiziune iugoslave. Pe blocurile mai înalte apăruseră antene - păduri de antene - menite să prindă emisiunile de la Belgrad. Fiindcă Belgradul dădea în fiecare vineri filme de artă, copiam tot. Uneori invitam colegii ca să vedem și să comentăm. Eram subversivi și nu eram.

Presupun că vreunul dintre cei care venea la mine ca să vedem și să discutăm despre Wajda, despre Tarkovski sau despre Paradjanov dădea raportul, iar securiștii pozitivi așteptau să vadă pe cine pot miza la răsturnările viitoare. Eram eroii târgului, priveam filme pe care doar noi le putem vedea - filme care nu vor pătrunde altfel granițele fortificate ale culturii. Ale televiziunii române. Ale cinematografelor din România. Doar noi le înfrângem, noi facem revoluție culturală. Triumfăm, ridiculizăm interdicțiile, tabuurile. Dacă ne cheamă la securitate, vom povesti filmele în limba lor de animale bolnave. Dar n-am fost deranjat de securitate cu întrebări proaste, așa că i-am spus lui Iosif că pot da un serial de 12 episoade despre filmele mele de acasă. Comentariul, spunea Iosif, trebuie să fie și pentru animalele bolnave ale târgului, nu-i așa?

- urmare din numărul trecut -

Un tărâm al identificării: un spațiu de securitate, domestic, în care poetul se poate întoarce, fără obnubilante îngrijorări, la uneltele poeziei: „Încerc să mă întorc la poezie,/ ca la vechea mea bicicletă înțepenită, din care și aerul a plecat./ Mersul acesta îl cunosc,/ e precum respirația. [...] Mi-am dus bicicleta pe umăr,/ în Piața Operei la ceas,/ șurubelnița și cheile, ca s-o repar./ Am așezat-o, firesc, cu roțile în sus,/ pe caldarâmul care arde/ și cum o repar, reglându-mi respirația/ la pașii și la bătăile aripilor din jur,/ privesc printre spițele care pornesc/ cât de repede se învârt clădirile din jur,/ și tălpile ce se lipesc pe burta norilor,/ și ochii

care mă privesc de sus,/ lăcrimând din cauza soarelui/ ce se izbește de crucea Catedralei [...] Chibiții s-au adunat cerc în jurul meu,/ vorbind gălăgios de-ale lor/ în timp ce îmi încerc bicicleta/ cu care fac câteva ture,/ apoi zbor, preț de clipe/ pe deasupra tuturor,/ fără ca să mă bage cineva în seamă” (Regăsire). În Cubul cu șapte fețe, Marcel Sămânță construiește pas cu pas o veritabilă mitologie personală a burgului, alcătuită dintr-un joc caleidoscopic de secvențe, senzații, trăiri, reacții profund subiective la ipostazele arhicunoscute și asumate ale Orașului: clădirile emblematice (Catedrala, Opera), străzile, stațiile de tramvai, parcurile, statuile, locurile de socializare (Ceasul, Fântâna cu porumbei) care au supraviețuit timpului și susțin istoria umană/umanizată a urbei. Altfel spus: o mitologie afectivă, melancolică și tristă, uneori; alteori, gesticulația lirică maschează un tragism temperat, disimulând sub aparenta detașare a poetului același presentiment al finalului, al deșertăciunii, perceptibil și în volumele precedente: „Un

păianjen se hotărăște/ să viziteze orașul [...] Amândoi citesc o carte,/ privesc pozele vechi ale orașului/ și muți află câte ceva/ despre intrigile, despre bârfele/ din alte vremi, constatând cu mirare/ cât de vechi, de demodate, de actuale/ sunt cele câteva poze” (În parc). O mitologie, în sfârșit, care asimilează metafora zidului, hotar între două lumi (zidul dărâmat, zidul atoateștiutor, un om proiectat de lumina aripilor/ pe zid pare o pasăre de noapte”, zidul țeapăn, rece, zidul nerușinat, zidul afurisit, zidul dinamitat, zidul între oameni etc.) ca semn al separării, al despărțirii, dar și al delimitării, al supraviețuirii. Străbătută de o infinită tandrețe, poezia lui Marcel Sămânță își păstrează, dincolo de schimbul de atmosferă, aceeași energie, prospețime și expresivitate, adăugând meditației despre nimicnicia și caducitatea măruntelor noastre ființe, o undă de optimism temperat. Fermecătoarele lui „povești lirice” vorbesc elocvent despre un filon luat în stăpânire de un poet cu o energie creatoare, expresivitate și originalitate demne de a fi luate în seamă la festivalul poeziei române de azi.

Dincompatibilitatea ortodocșilor moldo-valahi cu civilizația occidentală, evidentă azi și pentru noi, era evidentă pentru Eminescu și Caragiale.

Primul moare în condiții suspecte înainte de

vreme, al doilea fuge la Berlin. Degeba au adus liberalii un domnitor german catolic în 1866. Degeba au adus aceiași liberali un președinte german catolic, trecut prin reforma lui Luther, 2015.

Credibilitatea formelor fără fond dâmbovițene nu mai convinge pe nimeni, nici pe autohtonii orientali, după 500 de ani de dominație a sultanului turc și a patriarhului grec, duplicitari prin definiție, nici pe occidentali.

Românii își fură singuri căciula, Uniunea Europeană și NATO i-au integrat, i-au integrat ca pe această cale să realizeze direct și nemijlocit o concordanță între forma și fondul instituțiilor

statului.

Incompatibilitatea ortodocșilor moldo-valahi cu vesteuropenii este tabuizată, de aceea se bate în continuare moneda antimarxist-leninistă adică bate șaua ca să priceapă iapa.

Pe de altă parte, pentru occidentali ortodocșii și comuniștii sunt euroasiatici, mai ales de când ortodoxo-comuniștii după desființarea sinistrului lagăr comunist i-au ales în mod liber, democratic, pe postcomuniștii: Ion Iliescu la București, Vladimir Putin la Moscova și pe Alexis Tzipras la Atena.

Erezia ortodoxo-comunistă va fi repudiată, fără doar și poate, de Sfântul și Marele Sinod Panortodox, care are loc la Istanbul în vara acestui an, prin relizarea unității creștine cu Roma.

De vorbă cu Cezara Dafinescu

Cezara Dafinescu s-a născut stăpână peste o frumusețe capabilă să îmblânzească orice mânie. De mult nu a mai avut teatrul românesc o actriță atât de frumoasă. Frumoasă ca o duminică în Paști. Atât de frumoasă, încât nici cele mai destoinice experte în machiajul profesionist n-o pot urâți, motiv pentru care ea nu știe, nici măcar în joacă scenică, cum e să fii urâtă.

Despre ea, regizorul Mihai Berechet spunea odată că: „ Pentru a defini personalitatea fizică a acestei tinere actrițe a scenei naționale, ți-ar trebui un instrument special. Una dintre acele foarte lungi foarfeci de birou. Numai cu ea ai reuși să decupezi silueta ei unicat, scoasă parcă din canoanele obligatorii ale marilor case de modă. Ea ar putea fi semnată Lacroix, Kenzo, Yves Saint Laurent sau Norelle. Pentru că, mai înainte de toate, Cezara Dafinescu este o rară, o deosebită siluetă. Spun rară nu numai pe scena unde e consecvent prezentă, ci chiar în teatrul românesc... Mai neobișnuit astăzi atât spectaculos într-un singur tipar. Poate pentru această calitate regretatul regizor și pedagog care a fost Moni Ghelerter și-a asumat-o printre elevii clasei sale.”

Răsfățată mereu de noroc, sub catapeteasma vieții, ea crede sincer că „inima are rațiuni pe care rațiunea nu le cunoaște”, convingere ce-i redăruie ori de câte ori are nevoie, elixirul tinereții fără bătrânețe. Într-o noapte împrēmuită de cântec, am stat de vorbă, câteva ceasuri, într-o atmosferă de conversație degajată admirându-i inteligența cu care împletea răspunsurile pentru ceea ce am hotărât împreună să făurim: un interviu.

Și am stat de vorbă în chiar ziua în care am aflat că machedonul meu, Goran Stefanovski, dramaturg de vârf al Macedoniei cu o importantă carieră internațională, omul care a introdus post-modernismul în teatrul țării sale de la mijlocul anilor 1970 a spus: dacă-mi tai inima vei găsi în ea steaua roșie a Iugoslaviei. Am gândit: oare eu dacă mă apropii de inima acestei doamne, pe cine voi găsi?

Vasile TODI

Doamnă, mi-ați cerut să purcedem în această conversație cu observația că, în Biblie, nimeni nu vorbește cu „Dumneavoastră”. Toată lumea se tutuiește, de la mic la mare, de la sclav la stăpân, de la muritor la Dumnezeu.

Așadar... Cezara.

Cezara Dafinescu, te încredințez din prologul dialogului nostru că te-ai născut, te asigur, cu un veac prea târziu. Unei artiste ca tine, de o frumusețe imperială, admiratorii i s-ar fi înhămat la caleașcă și ar fi dus-o în triumf până acasă. Ce se întâmplă Cezara, nu mai există rădvane sau românul nu mai pune preț pe darurile clipei?

Există și rădvane poate cu mai mulți cai-putere, există și actrițe foarte iubite, dar poate s-a schimbat moda. Dar sentimentul rămâne același, chiar dacă primești un singur trandafir. Încercătura lui emoțională uneori e chiar mai mare.

Cezara, ai ochi catolici!

Deseori, bunica mea dragă, omul care m-a crescut și educat (mama fiind studentă la medicină) refugiată pe meleaguri sibiene, unde de altfel am văzut lumina zilei, îmi povestea frânturi din copilăria ei petrecută într-un mic castel polonez. Pe atunci toate erau basme cu zâne și feți frumoși, abia mai târziu, când am fost în stare să despart basmul de adevăr, am aflat că am și sânge... polonez.

De ce trebuie să se ferească teatrul, ca să nu pară unui spectator malițios, o artă artificială, convențională și neautentică?

Exact de ce ai spus: de artificiu, de minciună, de nonvaloare.

Cu ce rimează telenovela?

Știu unde bați; cu maneaua.

Într-un context telenovelistic, un actor poate rămâne el însuși?

Da, dacă își face treaba cu profesionalism și cu seriozitate.

Multe doamne avem în teatrul românesc, spunea Radu Beligan, dar avem puține actrițe care prin calitatea jocului să ne facă să îngenunchiem în fața lor. Între cele „puține” te afli și tu Cezara. Celelalte „puține” cum se numesc?

Îmi este destul de greu să aleg, în definitiv, calificând te califici și totuși îmi apar în fața ochilor două artiste care mi-au înnobilat într-un fel începuturile actoricești.

Cea dintâi?

Elvira Godeanu.

Elvira Godeanu pe care un aromân de-al meu a vindecat-o de o boală incurabilă. „Te rog, Armand - îi spunea ea nepotului ei, actorul

Armand Calotă - să nu uiți niciodată că acest înger m-a vindecat de o boală incurabilă... singurătatea!”. „Îngerul” se numea Caramitru. Ai avut șansa să joci alături de ea?

Nu, nu am avut șansa să joc, dar ea a făcut pentru mine un gest pe care nu știu câte actrițe din noul val ar fi capabile să-l facă.

Anume?

Debutam pe scena „Naționalului” în rolul Wanda, în piesa „Gaițele” de Kirițescu. Eram înconjurată de colegi minunați, de monștrii sacrii ai scenei românești: Draga Olteanu Matei, Florin Piersic, Marin Moraru, Gh. Dinică. Asta ca să amintesc doar câțiva. Emoțiile au crescut și mai mult când la ridicarea cortinei, în primul rând era doamna Godeanu. Diva!

Cea care jucase cu succes rolul pe care-l încercam la rândul-mi! Îți imaginezi cât de mare a fost emoția și bucuria mea, când la final Elvira Godeanu s-a ridicat în picioare și, în văzul întregii săli, m-a aplaudat și mi-a înmănat un frumos buchet de flori.

Gestul ei a fost pentru mine, tânără actriță, ca o ștafetă pe care i-am promis-o în gând că o voi duce mai departe și îndrăznesc să sper că uneori, chiar am reușit!

Cu a doua doamnă, Carmen Stănescu, am avut chiar șansa să joc pe scenă, în piesa lui G. B. Shaw, „Nu se știe niciodată” piesă în care cele două roluri principale de femei ne-au fost oferite nouă de Mihai Berechet, regizorul care a însemnat enorm în cariera mea de actriță. Dânsa jucând mama și eu fika.

Când ai filmat pentru pelicula „Bunraku”, alături de Demi Moore ea te-a asigurat că singurul tău „defect” este că te-ai născut aici.

(continuare în pag. a 5-a)

(urmare din pag. a 4-a)

Da, este adevărat. Demi Moore este o foarte importantă actriță și ea a dorit să mă facă să înțeleg...

Că America e America...

Exact. Numai că așa cum spunea Nichita, „patria mea este limba română!”

O femeie frumoasă ca tine e greu să nu fie gelozită. Cum percepi această slăbiciune omenească niciodată stimulativă pentru purtător?

Am crezut, și cred și astăzi, că viața e prea scurtă ca să-mi pierd timpul, poticnindu-mă în banale slăbiciuni omenești. Eu mi-am urmat destinul și cred că am ales corect.

Trei pretexte pentru ca o tânără să nu aleagă teatrul la vârsta cardinală.

Fără talent, fără talent, fără talent!

Și tot atâtea pentru a urma această carieră.

Talent, chemare și har. Dacă trosnesc în sufletul ei acești trei piloni pentru destin, este păcat să nu-și urmeze menirea.

Pe lângă talent, gură, statură și figură, cum spunea Ion Finteșteanu, ce-i mai trebuie unui actor care vrea să se închinovieze în teatru?

Șansă și sănătate.

Noaptea vesel, ziua trist... Așa-i viața de artist. Cezara, astfel începea un vechi cuplet, caracterizând cum nu se poate mai bine situația actorilor de odinioară și... de azi. Nu vreau să evidențiez astfel nici veselie nocturnă a „copiilor Thaliei” și nici tristețea lor diurnă, ci...

Fișa postului.

Hai să o numim și astfel.

Fișa postului unui actor este foarte strictă. La cabină nu se întârzie niciodată, iar la teatru se vine cu cel puțin o oră înainte de ridicarea cortinei.

Numește-mi un mare dascăl, de la care generațiile care l-au cunoscut au primit lecții de înaltă artă teatrală?

Ion Toboșaru, profesorul nostru drag.

Ce factori în ansamblul lor determină personalitatea unui artist?

Zestrea genetică și cultura.

Ce nu poți ierta?

Leoaică fiind ca zodie, nu pot ierta minciuna și nu pot tolera nedreptatea.

Pentru a putea supraviețui demn, maestrul Beligan s-a retras în „Beligania”, tu în ce fel te aperi de intemperiiile acestor vremi?

Cum e normal, fiecare dintre noi avem „Turnul nostru de fildeș”, în care ne-am strâns de-a lungul anilor cele mai minunate „comori”, perle strălucitoare care să ne ostoiască sufletul. Im-

portant e să fi avut luciditatea să nu pierdem vremea cu pietre false.

Care a fost cea mai frumoasă zi din viața ta de femeie?

Când am adus pe lume minunea mea: Raluca, fata mea, fărâma mea de Dumnezeire.

Dar de actriță?

Cea mai frumoasă zi din viață, ca actriță, este fiecare zi în care mă întâlnesc cu publicul meu, care mă iubește și-mi umple sufletul cu energii noi, nebănuite.

Cezara, cât adevăr intră într-o clipă de viață?

Atâta cât pui. Eu în viața particulară am încercat să trăiesc clipe de adevăr ca soție, mamă, fiică.

Dacă teatrul românesc și-ar veșnici în basoreliefuli patru actori, asemeni celor patru președinți ai Statelor Unite de pe muntele Rushmore, care ar fi aceștia, într-o selecție subiectivă, evident, a Cezarei Dafinescu?

Sunt mulți colegii pe care-i iubesc și alegând la repezeală nu vreau să vitregesc pe nimeni.

Ce te preocupă în mod aparte la un rol?

Meandrele sufletești, drama personajului.

Există o întrebare de care te ferești?

Nu!

O femeie frumoasă știe când îmbătrânește un om?

Atunci când nu mai iubește.

Doamnă a dialogului meu, poți ierta?

Chiar mai mult; pot și uita.

Dacă ai fi în locul meu, care ar fi întrebarea cu care s-ar încheia acest dialog?

Mi-ar fi plăcut să te intereseze mai mult munca mea ca actriță.

Mă interesează.

Aștept!

Ai jucat în peste 30 de filme, greșesc?

Nu.

Și ai jucat cam în tot atâtea piese.

Da.

Care e diferența dintre un actor de film și unul de teatru?

În film este o cu totul altă tehnică actoricească, este acel „pp”.

Adică?

Adică prim planul. În film nu simți pulsul publicului, nu-l simți decât târziu, în sala de proiecție, când nu mai poți schimba nimic. În schimb, în film ai șansa „dublelor”.

Care în teatru, vorba lui Caragiale, „lipsesc cu desăvârșire”.

Da, dar în teatru ai șansa să simți sala care freamătă alături de tine, sala care, prin trăirile ei, te stimulează. În teatru fiecare spectacol e unicat, poate și prin aceea că ai mereu prilejul să îmbunătățești spectacolul.

Între teatru și film, cui închină Cezara razele talentului său?

Dar sigur că aleg publicul! Marele prieten care plânge și râde odată cu noi, actorii. Aleg publicul și pentru că atunci când, o dată cu căderea cortinei, sala izbucnește ropotul de aplauze, ea, sala cu atâtea identități, șoptește parcă pentru tine: „O clipă, rămâi! Ești atât de frumoasă!”

Faustică invocatie. Cezara, francezii au noțiunea de petite histoire care vizează detaliile mai mult ori mai puțin picante, aspectele de culise, zvonistica, anecdotele. Sigur e un reflex al mondenității proprii spiritului galic ce pune preț pe vorbele de duh. Te rog, până la viitoare noastră întâlnire, să pregătești pentru istorisire câteva întâmplări care își pot revendica aderența la noțiunea de anecdotică. Și pentru că ai refuzat să o faci în conversația de azi, am să te stârnesc eu, amintindu-ți că în Iri-nel, a lui Delavrancea, Iancu Brezeanu strigă Romanească în loc de „Mamă Vuico!”, Mamă Țuico!”

Cezara Dafinescu, cine bate la ușa inimii tale pe cine găsește?

Pe cine crezi?

Pe Cezara Dafinescu.

Prea alintată pentru a mai fi loc și pentru alt-cineva.

Cezara, îți doresc să trăiești în continuitatea identității cu tine însăși, temporală și supratemporală, traversând timpul și în afara timpului.

Italianul Luca Cipolla și mare sa dragoste pentru poezia danubiană

Deși nu este lingvist de profesie, doar un împătimit al Poemului, Luca Cipolla trăiește cu o parte a spiritului său rarism în și prin Limba Română.

Cetățean, prin naștere și trăire, al cetății industriale din Milano, Italia, Luca Cipolla este prezent într-o pleiadă de reviste literare, electronice și clasice, care apar în România sau (și) în diaspora românească.

Poet și traducător de poezie din română în italiană, și viceversa, Luca Cipolla și-a câștigat pe merit notorietatea în galaxia poezilor din țara noastră.

Iată o mostră de poeme italiene contemporane, semnate de Luca Cipolla, și traduse, tot de el, în limba română.

Melania Cuc

Mintea mea..

Mintea mea legănată
de degete curioase
peste gazeturile marelui Hafiz
ca o piatră de temelie
pe care un car sever o amenință,
sulă a unui dușman mereu
într-o ambuscadă,
iarbă arsă
unde eumă îngrop
fără cruce,
de-ar fi de folos asta
numai să vă cer
iertare.

Come sinfonia

(dal titolo di una canzone di Pino Donaggio)

La puntina
sul disco della coscienza,
carte di focaccia,
la strada,
di stracci una palla..
Dove s'amavan

Dio lo ricorda,
- come sinfonia

- luci raccolte
alla tele, voci urlate
lungo vie
d'assolato quartiere
che agli occhi d'un bimbo
celava
campi di riso
non estranei al paese.

Ca simfonie

(dintr-un cântec al lui Pino Donaggio)

Pick-upul
pe discul conștiinței,
hârtii de focaccia,
strada,
din cârpe o minge..
Unde se iubeau
Dumnezeu își mai amintește,
- ca simfonie
- lumini învăluite
la tele, glasuri strigate
pe căile
unui cartier însorit
care la ochii unui copil
ascundea
câmpuri de orez
cunoscute satului.

Mente mia..

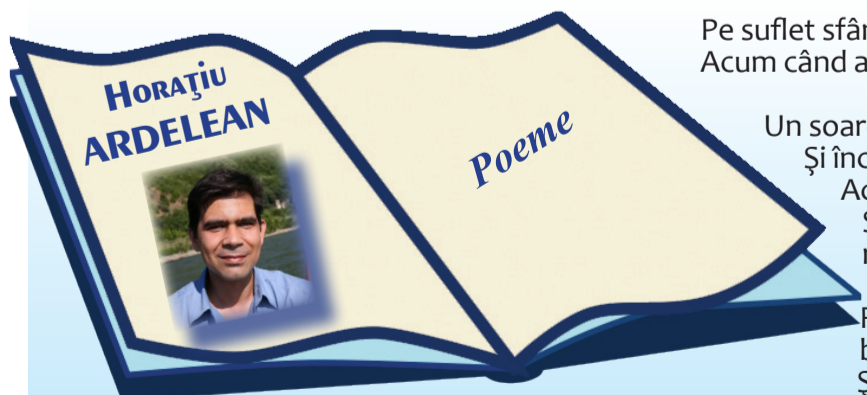
Mente mia cullata
da dita curiose
sui ghazal del grande Hafez
quale asse portante
che un tarlo severo minaccia,
punteruolo d'un nemico sempre
in agguato,
erba bruciata
ov'io mi sotterro
senza croce,
se questo può servire
giusto a chiedervi
perdono.

Galbene erau plicurile pe care mi-am lăsat
amprenta. Degetele îmi erau umede
de la lacrimile care îmi curgeau șiroaie cum de
mult nu s-a întâmplat. Noroc că ploaia, ploaia îmi
dădea senzația că cei din jur nu văd, iar eu pot să
strâng din dinți și să las să-mi fulgere în interior
durerea. Am simțit că se cutremură totul în
mine, simțeam că mă sfârșesc, parcă pe alocuri

mi-aș fi dorit să se întâmple. Eram în beznă,
totul era negru și mă făceam tot mai mică,
parcă rămâneam în urmă, dar n-am rămas eu, ci
măhnirea din mine. Simțeam o atingere ușoară
care mă făcea să mă apropiu de lumină,
devenea din ce în ce mai apăsătoare,
până când brusc am deschis ochii și
am văzut cea mai limpede privire din
lume. Era însoțitoarea de zbor care
mă trezise, căci am aterizat. Zborul
lin de aproape o oră îmi oferise unul
dintre cele mai incomfortabile vise din
ultima perioadă. Tocmai plecasem de
la Narcisa. Cele câteva zile petrecute
la ea m-au ridicat trei metri deasupra cerului.
La doar câteva minute după ce ne-am separat
mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit. O
prietenie de la grădiniță. Da, sună a clișeu,
dar chiar așa este! De-a lungul anilor ne-am
demonstrat că distanța, oamenii și banii nu ne
pot separa. Am știut mereu că ea este undeva,

acolo, pentru mine, iar eu la fel pentru ea. N-am
mâncat doar o singură dată din aceeași farfurie,
am împărțit mereu ce am avut una cu cealaltă
și nu ne-am certat niciodată de la băieți. Am
știut mereu când vorbește la nervi, când spune
ceva din dragoste sau când mă tachinează, am
cunoscut-o și o cunosc așa cum nu cunosc pe
nimeni altcineva. Îmi este apropiată sufletului,
iar întâlnirea cu ea m-a făcut să-mi dau seama că
oamenii adevărați sunt tot mai puțini. Egoismul
a învins, iar propriile interese sunt mereu pe
primul plan, sentimentele sunt folosite cu porția
și servite ca tratament temporar de înduișoare.
Vorbele sunt aruncate în vânt și se transformă
repede în vorbe goale. Mă măhnește goliciunea
oamenilor din jur și sufăr pentru neputința lor.
Alături de haine își pun zilnic masca de falsitate
și totul se transformă într-o mascaradă. N-am să
mai întreb de ce oamenii își pierd din principii,
căci ar fi prea multe ridicări din umeri, vreau
doar să-i mulțumesc Narcisei.

De dragoste

Da, am iubit și cred c-am fost iubit
În locul unde-atâtea sărutări mi-ai dat

Pe suflet sfânt iubirea-ai plămădit
Acum când a-nflorit băgrinul în Banat

Un soare blând aduce nemurirea
Și încălzește țarina străbună
Acolo eu ți-am mângâiat privirea
Și-am coborât din vis ca să te țin de
mână.

Fuioare de lumină ne umplu de iu-
bire
Și anotimpul ăsta aduce a noroc

Mi-e sufletul prea plin de fericire
Și dragostea aruncă peste pământ cu foc.

Din ia înflorată vorbește doina dulce
Ceva parcă ne leagă de tot ce s-a-ntâmplat
Îmbrățișarea verii peste cuvânt mă duce
Și dragostea-nflorește în noi și în Banat.

Dor de casă

Peste Banat curg picuri grei de ploaie
Și iarna trece pragul cu toate la un loc
Când vântul, la Trei Ape, inima sfâșie
Altarul îndoielii e dragoste și foc.

Prin cerul necredinței Arhanghelii se luptă
Și Reșița-i departe, de-acum e prea târziu,
Pe granița uitării curg râuri de derută
Și casa nu m-așteaptă, cu toate că sunt viu...

Ca mâine o să treacă și dorul și uitarea
A vremii nepăsare nu-i chip să o înfrunt
Trag după mine ușa și-aștept reînvierea
Acum când iarna plânge și părul nu-i cărunț.

La margine de lume, la marginea satului
Simt cum bate-n mine inima Banatului...

